

Σύγχρονα είδωλα

Στά **Λύστρα της Λυκαονίας** ἔφτασαν οἱ ἀπόστολοι **Βαρνάβας** καί **Παῦλος** γιά νά κηρύξουν τό εὐαγγέλιο. Μαζεύτηκε πολὺς λαός στήν κεντρική πλατεία τῆς πόλης γιά νά τούς ἀκούσει.

Τόν λόγο πῆρε ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ὅλοι τόν παρακολουθοῦν μέ προσοχή. Ἀνάμεσά τους ξεχωρίζει ἓνας **χωλός**: ἓνας ἄνθρωπος μέ πολὺ ἀδύνατα πόδια, τόσο πού δέν τόν βαστοῦσαν νά σταθεῖ καί νά περπατήσει. Ἔτσι γεννήθηκε, ἦταν χωλός ἐκ κοιλίας μητρός.

Αὐτός, λοιπόν, **τράβηξε ιδιαίτερα τό βλέμμα τοῦ Παύλου**. Ἦταν τέτοια τά ἀντανακλαστικά του, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου του... Κατάλαβε ὁ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ: Ἡ πίστη ἀπλώσε βαθιά τίς ρίζες τῆς σ' αὐτόν τόν ἄνθρωπο. Ὁ χωλός τό πίστεψε μέ ὅλη του τήν καρδιά, πώς ὁ ἀναστημένος Χριστός ἔχει τή δύναμη νά κάνει τό θαῦμα: κι αὐτός, πού ποτέ του δέν περπάτησε, τώρα νά περπατήσει.

Πραγματικά, ὁ ἀπόστολος Παῦλος στρέφεται πρὸς τό μέρος του καί τοῦ λέει δυνατά: **«Σήκω καί στάσου ὄρθιος στά πόδια σου!»**. Τινάζεται ἀμέσως ὁ χωλός καί μέ ἓνα πήδημα βρίσκεται ὄρθιος· ἀρχίζει νά περπατάει!

Μόλις τό εἶδαν αὐτό τά πλήθη, τόσο ἐντυπωσιάστηκαν, πού ἄρχισαν νά φωνάζουν: «Οἱ θεοί ἔγιναν ὅμοιοι μέ ἄνθρώπους καί κατέβηκαν ἀνάμεσά μας!». «Θεοί! Θεοί ἀνάμεσά μας!». Ταῦτισαν μάλιστα τόν Βαρνάβα μέ τόν **Δία** καί τόν Παῦλο, ἐπειδή ἦταν αὐτός πού κήρυττε, μέ τόν **Ἑρμῆ**, τόν ἀγγελιοφόρο τῶν θεῶν.

Δέν περιορίστηκαν μόνο στίς έπευφημίες καί στίς ζητωκραυγές. Τί άλλο έκαναν; 'Υπήρχε ανάμεσά τους ένας ιερέας τοῦ θεοῦ Δία. Αὐτός, λοιπόν, τρέχει καί φέρνει ἀμέσως ταύρους γιά νά προσφέρουν **θυσίες** στους δυό θεούς!

Οἱ ἀπόστολοι σχίζουν τά ἱμάτιά τους, γιά νά δείξουν -ὅπως τό συνήθιζαν τότε- τόν ἀποτροπιασμό, τήν ἀγανάκτηση, τή διαμαρτυρία τους. Ὁρμοῦν ανάμεσα στά πλήθη καί προσπαθοῦν νά ἐμποδίσουν τίς θυσίες φωνάζοντας: «Τί εἶναι αὐτά πού κάνετε; Κι ἐμεῖς ἄνθρωποι σάν κι ἐσᾶς εἴμαστε, πού σᾶς κηρύπτουμε ν' ἀφήσετε αὐτά τά μάταια καί νά στραφεῖτε στόν ζωντανό Θεό!».

Μέ μεγάλη δυσκολία, τελικά, κατάφεραν νά συγκρατήσουν τόν ὄχλο νά μήν προσφέρει τίς θυσίες του (βλ. Πρξ 14,8-18).

Ἄν ὁ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, παιδιά, ἐρχόταν νά κηρύξει καί στή δική μας ἐποχή, νομίζω ὅτι μέ ὅλη του τή δύναμη θά ἐπαναλάμβανε ἐκεῖνο τόν λόγο πού εἶπε στους κατοίκους τῶν Λύστρων: «Τί εἶναι αὐτά πού κάνετε; **Μή λατρεύετε ἀνθρώπους!** Ἀφῆστε τά ψεύτικα εἶδωλα καί στραφεῖτε στόν ζωντανό Θεό!». Ὅλοι οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι, πού ἔδωσαν τή ζωή τους γιά νά ἀπαλλαχθεῖ ἡ ἀνθρωπότητα ἀπό τό σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρίας, αὐτό θά διακήρυτταν. Ὅμως -τί κρίμα!- στίς μέρες μας ἀκόμη λατρεύουν ἀνθρώπους καί προσκυνοῦν σύγχρονα εἶδωλα...

Μά σέ μία ἐποχή πού ἡ ἐπιστήμη καί ἡ τεχνολογία ἔχουν κάνει τεράστια ἄλλατα, εἶναι δυνατόν νά θεοποιοῦνται καί νά λατρεύονται θνητοί ἄνθρωποι; Σήμερα πού πολλοί ἔχουν καύχημά τους τήν ἀθεΐα, πού ἀμφισβητεῖται ὅ,τι δέν μπορεῖ νά κατανοήσει ἡ ἀνθρώπινη λογική, ὑπάρχουν ἀκόμη εἶδωλα;

Εἶναι λυπηρό, ἀλλά εἶναι γεγονός. Ὑπάρχουν καί στίς μέρες μας ἄνθρωποι πού γίνονται ἀντικείμενο λατρείας γιά πολλούς, καί ἰδιαίτερα γιά τή νεολαία. Κατέχουν τέτοια θέση στή ζωή τους, στίς

συζητήσεις τους, στά ενδιαφέροντα τους... άσκούν τέτοια έπιρροή πάνω τους... Δέν διστάζουν, άλλωστε, οί λάτρεις τους νά τούς όνομάζουν ξεκάθαρα «θεούς»! Γιά χάρη τους εΐναι έτοιμοι όχι μόνο τρελά νά ζοδευτοΰν, αλλά καί νά μαλώσουν, νά βρΐσουν, νά χτυπηθοΰν...

Θά προτιμοΰσα, παιδιά, νά μήν άφοροΰσε αυτό τό θέμα κανέναν από μās. Έπειδή όμως πολλοί νέοι παρασύρονται καί προσκυνοΰν σύγχρονα εΐδωλα, πρέπει νά μās άπασχολήσει.

Λατρεία δέν εΐναι, παιδιά, όταν κουβαλάτε πάνω σας τίς φωτογραφίες τους σάν νά 'ναι εικόνες... όταν αυτές προβάλλουν στά κινητά σας ή στόν ύπολογιστή σας... όταν στό δωμάτιό σας δέν θά βροΰμε ίσως τόν Έσταυρωμένο ή τήν εικόνα τής Παναγιās αλλά έχετε κρεμασμένες τίς άφίσεις τους;... Θυμηθεΐτε τί γίνεται όταν όλοι αυτοί -τραγουδιστές, ήθοποιοί, άθλητές κι όλοι οί άλλοι- κάνουν τήν εμφάνισή τους... Παραλήρημα! Φωνές, ζητωκραυγές, άλαλαγμοί... Σάν νά κατέβηκαν οί θεοί στή γή!... Πώς συνωσιζονται όλοι γιά νά πάρουν ένα αυτόγραφο, νά τούς άγγίξουν!... Δέν εΐναι αυτά έκδηλώσεις λατρείας; Καί sé ποιούς, παρακαλώ, στρέφεται μιά τέτοια λατρεία; «Σέ άνθρωπος όμοιους μέ σās», θά μās έλεγαν οί άπόστολοι. **Άρμόζει, παιδιά, νά άποδίδεται τέτοια τιμή καί λατρεία sé θνητούς άνθρωπους;**

Δέν εΐναι, βέβαια, μόνο οί άστέρες στό στερέωμα τής μουσικής καί τοΰ κινηματογράφου ή όσοι παΐζουν μπάλα πού διεκδικοΰν τή λατρεία σας... Έπάρχουν κι άλλα **σύγχρονα εΐδωλα**.

Έπιβλητικόταη θεά, πού άσκεΐ πάνω σας πολύ ίσχυρή έπιρροή, πού πέφτετε καί τήν προσκυνάτε δουλικά καί κάνετε ό,τι σās λέει, ό,τι προστάζει, εΐναι... ή θεά **Μόδα**. Θέλει μέσ στό κατακαλόκαιρο νά σās φορέσει μπότες; Τίς φοράτε. Θέλει νά φέρει από τήν άρχαιότητα τούς κοθόρνους, έκεΐνα τά ψηλά ύποδήματα μέ τά πα-

χειά πέλματα; Όλοι στίς διαταγές της! Θέλει νά πατοῦν οί γυναῖκες πάνω σέ ψηλοτάκουνες γόβες, τόσο πού νά κινδυνεύουν νά πέσουν; Ἄφοῦ τό θέλει ἡ θεά, γιατί ὄχι; Ξεσχισμένο τό ροῦχο; Ξεβαμμένο; Ξεθωριασμένο; Ξεφτισμένο; Ό,τι πεῖ! Καί δυστυχῶς **αὐτό πού συνηθίζει νά ζητάει εἶναι τό προκλητικό.**

Δέν θά ἦταν κακό ν' ἀκολουθοῦμε τή μόδα καί νά ἔχουμε μιά ἀνανέωση στά χρώματα καί στά σχέδια τῶν ρούχων μας... Ἀλλά ὅταν αὐτή ἡ θεά **ζητᾷ νά θυσιάσουμε στόν βωμό της τή σεμνότητα καί τήν ἀγνότητα...** θά ὑπακούσουμε στίς προσταγές της; Καί δέν εἶναι αὐτό μιά ἐπαίσχυντη λατρεία; Νά κάνω ὅ,τι λέει ἡ θεά Μόδα, **καταργώντας ἀκόμη καί τή λογική μου!**... Δέν μοῦ ἐπιτρέπει νά σκεφτῶ: Εἶναι ὠραῖο αὐτό πού διαφημίζει; Ταιριάζει σέ μένα; Μέ ἐξυπηρετεῖ; Ἔχουν οί γονεῖς μου χρήματα νά μοῦ τό ἀγοράσουν; Μήπως ἔχω ἄλλες σημαντικότερες ἀνάγκες; Δέν τά ἐξετάζουμε αὐτά, γιατί δέν μᾶς δίνει αὐτό τό δικαίωμα ἡ θεά Μόδα. Νά μήν εἶμαι τῆς μόδας; Ἀδύνατον! Ὅταν ζοῦμε κάτω ἀπό μιά τέτοια καταπίεση, καί δέν ἔχουμε τή δυνατότητα νά σκεφτοῦμε λογικά καί νά κάνουμε ἐλεύθερα τίς ἐπιλογές μας μέ τά δικά μας κριτήρια, ὀφείλουμε τουλάχιστον νά παραδεχτοῦμε ὅτι τήν προσκυνοῦμε τή μόδα σάν εἶδωλο· πρὸς μεγάλη χαρά βέβαια ὄλων ἐκείνων πού ἐκμεταλλεύονται τήν ἀδυναμία μας γιά νά **κερδίζουν ἀπό τό ἐμπόριο.**

Κι ἓνα ἀκόμη εἶδωλο θά ἤθελα νά ἀναφέρω. **Ἔχουμε στήσει τόν βωμό του μέσα μας.** Τό προωθεῖ κι αὐτό ἡ κοσμοθεωρία τῆς ἐποχῆς μας. Εἶναι **τό εἶδωλοποιημένο «ἐγώ» μας.** Ἡ ἐφηβεία, βέβαια, ἀπό μόνη της εἶναι μιά ἡλικία πού θέτει τό «ἐγώ» σέ κεντρική θέση. Τριγυρίζει ὁ ἔφηβος συνεχῶς γύρω ἀπό τό ἐγώ του. Συχνά παραπονιέται: Δέν μέ καταλαβαίνουν, δέν μέ προσέχουν, δέν ἀσχολοῦνται μαζί μου... Κι ἂν κανεῖς τολμήσει νά τοῦ κάνει μιά παρατήρηση, μιά ὑπόδειξη, νά μήν τοῦ κάνει τό χατίρι, ἀλίμονό του!... Ἄν δέν προσέξει ὁ σύγχρονος ἔφηβος, θά τοποθετήσῃ σέ πολύ ὑψηλό

θρόνο τό «ἐγώ» του καί θά τό λιβανίζει.

Μέ δύσκολο θέμα καταπιαστήκαμε σήμερα, παιδιά. Ἄλλά, ζέρετε... ἂν δέν πάρουμε ἀπόφαση νά κόψουμε τούς δεσμούς μας μέ τά σύγχρονα εἶδωλα, δέν θά μπορέσουμε νά στραφοῦμε στόν ζωντανό Θεό. Καί τότε πῶς νά γευτοῦμε πόσο γλυκιά εἶναι ἡ ζωή κοντά του, ὅπως λέγαμε τήν προηγούμενη φορά;...

Πῶς νά ξανοιχτεῖ ἡ βάρκα στό πέλαγος, **ἂν δέν λύσει πρώτα τά παλαμάρια** πού τήν κρατοῦν δεμένη στήν ἀκτή;

Πῶς νά ξεδιψάσεις -ὄσο γάργαρα νερό κι ἂν τρέχει-, ἂν ἐσύ μένεις **δεμένος μακριά ἀπό τήν πηγή;**

Βέβαια, μόνοι μας δέν μποροῦμε νά κόψουμε τά σκοινιά πού μᾶς κρατοῦν δεμένους. Ἄλλά ὁ Θεός μας εἶναι ζωντανός καί κάνει θαύματα! **Μέ τή δική του δύναμη**, ὅπως ὁ χωλός στά Λύστρα ἀνέλπιστα ἄρχισε νά περπατάει, μποροῦμε κι ἐμεῖς νά κάνουμε **βήματα**· νά κάνουμε μέ τή χάρη του **ἄλματα**, πού θά μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπό τά ψεύτικα εἶδωλα καί θά μᾶς φέρουν κοντά του, κοντά στόν ἀληθινό Θεό.

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Παρουσίαση τοῦ θέματος μέ προβολή.
2. Ἐνθύμιο (Α΄ Ἰω 5,21).
3. Παιχνίδι.

Ἵποσημείωση

Τό θέμα μπορεῖ νά δώσει ἀφορμή γιά ἀναφορά στό καρναβάλι, πού εἶναι κατάλοιπο ἀπό τά εἰδωλολατρικά ἔθιμα (βλ. Βοηθήματα Κατωτέρου στή σειρά «Μαθαίνω γιά τόν Θεό», τόμοι Α΄, Β΄, Γ΄).